

Sygn. akt XP 996/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

PRZEWODNICZĄCY: SSR Anna Garncarz

ŁAWNICY: Mirosława Zarzycka, Grażyna Kościńska

PROTOKOLANT: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **W. P.**

przeciwko **M. S. i W. S. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej(...)we W.**

o ustalenie ustania stosunku pracy, odszkodowanie

- I. oddała powództwo;
- II. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;
- III. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- IV. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód W. P. pozwem z dnia 29 października 2013 r. (data stempla pocztowego), skierowanym przeciwko pozwany: M. S. i W. S. prowadzącymi działalności gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) s.c. z siedzibą we W. wniósł odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia i domagał się orzeczenia w wyroku, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło na podstawie art. 33 k.p. za dwutygodniowym wypowiedzeniem ze strony pracownika oraz zasądzenia kwoty 3.200,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i zasądzenia od pozwanych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa powód podniósł, iż był zatrudniony na stanowisku kierowcy od dnia 4 marca 2011 r. W związku z faktem, że pracodawca od dłuższego czasu spóźniał się z wypłatą wynagrodzenia, a dodatkowo nie wypłacał diet za wyjazdy służbowe, w dniu 6 września 2013 r. telefonicznie poinformował pracodawcę, iż zgodnie z zapisami umowy o pracę, rozwiązuje umowę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który zakończy się 20 września 2013 r. Pracodawca przyjął tę informację do wiadomości i obiecał, że wszystkie dokumenty dotyczące zakończenia stosunku pracy będą gotowe na dzień 20 września 2013 r. Tego dnia został poinformowany sms-em, iż ma przyjść 30 września 2013 r. Po otrzymaniu tej wiadomości postanowił czekać do 30 września 2013 r. i tego dnia odebrać dokumenty, a przede wszystkim świadectwo pracy, jednak w dniu 30 września 2013 r. zostało powodowi zakomunikowane, iż otrzyma dokumenty, w szczególności świadectwo pracy, tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy podpisze

wszystkie delegacje i oświadczy, że otrzymał określone w nich diety, czego jednak powód stanowczo odmówił. Ponadto powód podniósł, że do chwili złożenia pozwu nie otrzymał wynagrodzenia za sierpień i wrzesień 2013 r. w związku z czym złożył do O. I. P. stosowne zgłoszenie z prośbą o przeprowadzenie kontroli. Po tym fakcie pracodawca zadzwonił do niego sugerując, iż lepiej będzie jeżeli skarga zostanie wycofana. Powód jednak nie uczynił tego, w związku z czym, w dniu 15 października 2013 r. otrzymał pocztą oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, które zdaniem powoda jest bezpodstawne, a wskazana przyczyna nierzeczywista.

Powód wskazał, iż w dniu 23 września 2013 r. pracodawca zatrudnił na jego miejsce innego pracownika, natomiast w dniu 20 września 2013 r. został wyrejestrowany z systemu ubezpieczeń społecznych, a następnie kilka dni później ponownie zgłoszony do tych ubezpieczeń, co w ocenie powoda potwierdza fakt, iż pracodawca przyjął jego ustnie wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 6 września 2013 r. (k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwani, M. S. oraz W. S., wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani zarzucili, iż powód od 23 września 2013 r. zaprzestał wykonywania pracy. Pozwany M. S. przyznał, iż rozmawiał z powodem przez telefon komórkowy, ale w trakcie rozmowy nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron. Zaprzeczył jakoby powód w czasie rozmowy w dniu 6 września 2013 r. złożył ustnie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. W trakcie rozmowy zostało uzgodnione, iż w tej sprawie spotkają się w dniu 13 września 2013 r., następnie w dniu 20 września 2013 r. Do niniejszych spotkań nie doszło jednak, dlatego ustalono kolejną datę spotkania na dzień 30 września 2013 r., lecz powód tego dnia również nie zjawił się w biurze. Prawdopodobnie powód podjął już zatrudnienie u innego pracodawcy. Z uwagi na to, iż powód od dnia 23 września 2013 r. zaprzestał wykonywania pracy podjęto decyzję o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. W następstwie rozwiązania stosunku pracy wydano powodowi świadectwo pracy, w którym jako tryb ustania stosunku pracy podano ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Pozwany wskazał, iż powód nie rozliczył się z pracodawcą z delegacji służbowych i do dnia dzisiejszego nie dokonał stosownych rozliczeń i nie przedstawił odpowiednich dokumentów, co było między innymi badane przez O. I. P. we W., która nie stwierdziła nieprawidłowości w zakresie rozwiązania umowy o pracę z powodem (k. 57-60).

Pismem z dnia 3 grudnia 2013 r. powód zmodyfikował pierwotne żądanie pozwu w ten sposób, iż wniósł o orzeczenie w wyroku, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło na podstawie art. 33 k.p. za dwutygodniowym wypowiedzeniem przez strony pracownika, tj. w dniu 20 września 2013 r., a nie na podstawie rozwiązania bez wypowiedzenia w trybie art. 25 § 1 ust. 1 k.p. (k. 38-39).

Pismem z dnia 20 grudnia 2013 r. powód ponownie zmodyfikował swoje dotychczasowe roszczenie w ten sposób, iż wniósł o orzeczenie w wyroku, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło niezgodnie z prawem i tym samym zasądzenie na podstawie art. 56 § 1 w zw. z art. 58 zd. drugie k.p. odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę w kwocie 4.800,00 zł (k. 45-46).

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r. pełnomocnik powoda oświadczyła, iż powód niniejszym pozwem dochodzi ustalenia, iż stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę przez powoda na podstawie art. 33 k.p. za dwutygodniowym wypowiedzeniem, które miało miejsce w dniu 6 września 2013 r. ze skutkiem na dzień 20 września 2013 r. Jednocześnie powód cofnął powództwo o odszkodowanie w zw. z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę (k. 75 płyta CD nagranie: 00:02:08 – 00:02:30).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 4 czerwca 2013 r. powód W. P. zawarł z pozwanymi M. S. i W. S. prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) s.c. z siedzibą we W., umowę o pracę na czas określony od 4 czerwca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r., zgodnie z którą został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

W umowie o pracę strony przewidziały możliwość jej rozwiązania z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia.

Średnie miesięczne wynagrodzenie za pracę liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 1.657,00 zł brutto.

Dowody:

- umowa o pracę za 04.06.2013 r. k. 14-15,
- wydruki z CEIDG k. 7-9,
- zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 72.

Pozwani prowadzą działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów.

Strona pozwana współpracuje i wydierżawia auta firmie I. D. L., która dokonuje przewozu towarów.

Kierowcy zatrudnieni przez pozwanych wykonywali przewóz towarów na rzecz I. D. L. i jeździli w trasy wyznaczone przez pracowników tej firmy. Załadunek towaru następuje w bazie znajdującej się pod W..

M. Ł. z firmy I. D. L. w czwartek każdego tygodnia sporządza rozkład tras na kolejny tydzień (który kierowca, jakim autem gdzie pojedzie) i informacje te wysyła między innymi do pozwanych. Następnie po otrzymaniu listy załadunkowej,

M. M. informuje kierowców smsem o terminie załadunku i wówczas kierowca stawia się w danym dniu o danej godzinie na załadunek.

Kierowcy średnio ładują się raz na tydzień.

Dowody:

- zeznania świadka M. M. k. 89 (płyta CD),
- zeznania świadka M. Ł. k. 89 (płyta CD).

Dzień wypłaty dla pracowników pozwanych przypadał na każdy ostatni dzień miesiąca.

Powód do dnia 6 września 2013 r. nie otrzymał wynagrodzenia i w związku z tym zdecydował się odejść z firmy pozwanych, albowiem sytuacja taka zdarzyła się już wcześniej. Tego dnia powód zadzwonił do pozwanego M. S. z informacją, iż jest w trasie we F. i chciałby rozwiązać umowę o pracę za porozumieniem stron. Wskazał, że chciałby rozwiązania umowy o pracę „praktycznie od zaraz”.

Pozwany M. S. nie wyraził zgody na propozycję powoda i poinformował go, iż najpierw muszą się spotkać w biurze i porozmawiać.

Dowody:

- częściowo przesłuchanie powoda W. P. k. 89 (płyta CD),
- przesłuchanie pozwanego M. S. k. 89 (płyta CD),

Pierwsze spotkanie stron miało mieć miejsce w dniu 13 września 2013 r.

Do spotkania jednak nie doszło, gdyż po zjeździe z trasy z F., co miało miejsce około 9 września 2013 r., powód udał się w kolejną trasę tym razem do W. od 11 – 19 września 2013 r.

W związku z wyjazdem powoda, ustalony został kolejny termin spotkania na dzień 20 września 2013 r.

Będąc na trasie we W., około 17 lub 18 września 2013 r. powód zadzwonił do M. Ł. będącej pracownikiem I. D. L., że w piątek chce mieć koniecznie wolne albowiem tego dnia na terenie N. ma rozmowę w sprawie pracy. Jak co czwartek w dniu 19 września 2013 r. wysłała ona M. M. listę z rozkładem tras.

W dniu 20 września 2013 r. rano około godziny 9:00 M. Ł. została poinformowana przez M. M., iż powód nie wyjedzie już w trasę i żeby wpisać na jego miejsce na stałe Pana W..

Jednocześnie z uwagi na rozmowy powoda w sprawie nowej pracy w N., które miały mieć miejsce w dniu 20 września 2013 r. oraz wyjazdu na wczasy pozwanego M. S. (od 22-28 września 2013 r.), doszło do kolejnego przesunięcia terminu spotkania na dzień 30 września 2013 r. o czym powód został poinformowany smsem przez M. M..

Po 20 września 2013 r. powód rozmawiał telefonicznie z M. M., jak również z pozwanym M. S. w sprawie przesłania mu wcześniej świadectwa pracy, gdyż jest mu potrzebne w celu przedstawienia pracodawcy, u którego stara się o pracę.

W dniu 30 września 2013 r. nie doszło jednak do spotkania stron albowiem tego dnia powód miał w N. kolejną rozmowę o pracę.

Dowody:

- zeznania świadka M. M. k. 89 (płyta CD),
- zeznania świadka M. Ł. k. 89 (płyta CD),
- częściowo przesłuchanie powoda W. P. k. 89 (płyta CD),
- przesłuchanie pozwanego M. S. k. 89 (płyta CD),
- zdjęcie wiadomości sms z 20.09.2013 r. k. 16-18,

Z dniem 20 września 2013 r. powód został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

Następie z dniem 21 września 2013 r. powód został ponownie zarejestrowany do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

Dowód:

- zaświadczenie ZUS z 21.01.2013 r. o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń k. 22.

Pismem z dnia 14 października 2013 r. doręczonym powodowi pocztą w dniu 15 października 2013 r. pozwani złożyli oświadczenie woli o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Przyczyną rozwiązania stosunku pracy było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, w szczególności nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy od dnia 23 września 2013 r.

Dowód:

- rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 21.

W dniu 6 listopada 2013 r. pozwani wystawili powodowi świadectwo pracy, wskazując, iż stosunek pracy ustał z dniem 15 października 2013 r. na skutek rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powoda.

Powód odebrał świadectwo pracy w dniu 12 listopada 2013 r.

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 r. powód złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę w punkcie 3a świadectwa w ten sposób, że postawą rozwiązania umowy o pracę było wypowiedzenie umowy o pracę w trybie art. 33 k.p. oraz pkt 4.1 o wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego.

Pismem z dnia 11 grudnia 2013 r. pozwani poinformowali powoda, iż jego wniosek o sprostowanie świadectwa pracy został zaopiniowany negatywnie i odmówili sprostowania świadectwa pracy.

Dowody:

- świadectwo pracy z 06.11.2013 r. k. 47,
- wniosek powoda z 04.12.2013 r. k. 48,
- pismo strony pozwanej z 11.12.2013 r. k. 49.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z którym, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Powód w toku postępowania, po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu, domagał się ustalenia, iż stosunek pracy łączący go z pozwanymi ustał z dniem 20 września 2013 r. na skutek wypowiedzenia umowy o pracę złożonego przez niego w dniu 6 września 2013 r.

Z uwagi na niezachowanie formy pisemnej przez powoda, Sąd musiał oprzeć się na zeznaniach świadków oraz stron.

Zgodnie z art. 30 § 1 pkt. 1 i 2 k.p., umowa o pracę rozwiązuje się na mocy porozumienia stron lub przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia).

W przypadku rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 30 § 1 pkt. 1 k.p., ustawodawca przyznał stronom prawo do swobodnego rozwiązania stosunku pracy w wyniku dwustronnej czynności prawnej, która zostaje podjęta i wywołuje skutek prawny z chwilą złożenia przez obie strony - pracownika i pracodawcę - zgodnych oświadczeń woli zmierzających do zakończenia stosunku pracy w określony sposób i w określonym terminie. Rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron może nastąpić z inicjatywy każdej ze stron stosunku pracy w terminie natychmiastowym, jak również w innym terminie, który może być dłuższy niż przysługujący pracownikowi okres wypowiedzenia.

„Wystąpienie przez pracownika lub pracodawcę z propozycją rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron stanowi ofertę zgodnego rozwiązania stosunku pracy, do której stosuje się odpowiednio art. 66 i następne KC w związku z art. 300 KP.” (wyrok SN z dnia 4 października 2000 r., I PKN 58/00, OSNP 2002/9/211).

Natomiast rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 30 § 1 pkt. 2 k.p., stanowi jednostronną czynność prawną pracownika lub pracodawcy, powodującym ustanie stosunku pracy z upływem jego okresu w terminie ustalonym przez ustawodawcę jako dzień, w którym może nastąpić ustanie stosunku pracy (sobota lub ostatni dzień miesiąca – § 2¹). W świetle art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. wypowiedzenie rozpoczyna swój bieg w momencie gdy dojdzie do wiadomości drugiej strony w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać.

Jednocześnie w myśl art. 30 § 3 k.p. oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie.

Jak zostało ustalone w toku postępowania powód w dniu 6 września 2013 r. zatelefonował do pozwanego M. S. i w trakcie rozmowy wyraził chęć rozwiązania umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron w trybie natychmiastowym, jak zostało to wskazane tzw. „z dnia na dzień”. Jednakże pozwany M. S., nie wyraził zgody na natychmiastowe rozwiązanie stosunku pracy i ewentualną zgodę na zakończenie w ten sposób łączącego strony stosunku pracy uzależnił od przeprowadzenia rozmów pomiędzy stronami i dokonania rozliczeń, dlatego w tym celu, strony miały spotkać się w dniu 13 września 2013 r. Do spotkania jednak nie doszło albowiem w tym czasie powód był w trasie i wykonywał przewóz towaru, w związku z czym strony ustaliły następny termin spotkania na 20 września 2013 r. Jednak do tego spotkania również nie doszło, gdyż powód tego dnia przebywał za granicą w N.. Następnie ze względu na urlop pozwanego M. S., strony miały spotkać się w dniu 30 września 2013 r. Był to kolejny termin spotkania, do którego nie doszło z uwagi na to, iż w tym czasie powód ponownie przebywał za granicą.

Jak wynika z zeznań pozwanego M. S., ostatecznie, z uwagi na niemożliwość spotkania się z powodem, nie doszło do wyrażenia przez niego zgody na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

To że pozwany M. S. wstępnie taką ewentualną możliwość wyraził w trakcie rozmowy telefonicznej, nie powodowało definitywnego rozwiązania stosunku pracy, albowiem jego zgoda była uwarunkowana od spotkania stron i dokonania wzajemnych rozliczeń, do czego jednak ostatecznie nie doszło. Tym samym wobec braku zgody przez pozwanego M. S. na rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie, nie doszło do rozwiązania stosunku pracy, albowiem jednostronne wyrażenie woli przez powoda na zakończenie stosunku pracy na zasadzie porozumienia stron, bez zgody pozwanego pracodawcy nie mogło wywołać żadnych skutków prawnych, gdyż ostatecznie oferta powoda nie została przyjęta przez pozwanych.

W ocenie Sądu, nie doszło również do rozwiązania stosunku pracy poprzez wypowiedzenie umowy o pracę złożone przez powoda telefonicznie w dniu 6 września 2013 r., tak jak było to podnoszone w treści pozwu oraz w pismach procesowych.

Oczywiście w świetle art. 30 § 3 k.p. oświadczenie takie należy złożyć na piśmie, jednakże nie zachowanie wymaganej formy nie skutkuje nieważnością tej czynności prawnej.

Jednakże w świetle jasnych i klarownych zeznań samego powoda nie powinno być żadnych wątpliwości, iż powód w rozmowie telefonicznej z pozwanym M. S. przeprowadzonej w dniu 6 września 2013 r. chciał rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron i w żadnym razie, nie składał oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy za wypowiedzeniem. Okoliczności te potwierdza również w swoich zeznaniach pozwany M. S..

Jednocześnie w ocenie Sądu, nie można mówić, iż propozycja powoda zawarcia porozumienia stron w przypadku nie wyrażenia zgody przez pozwanych przekształciła się w wypowiedzenie umowy o pracę złożone przez powoda. Propozycja taka przestaje bowiem wiązać stronę, która ją składa, jeżeli nie zostanie przyjęta przez drugą stronę w wyznaczonym terminie lub niezwłocznie, a z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż pozwany nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron.

Dokonanych ustaleń nie zmienia również fakt, iż w dniu 20 września 2013 r. M. M. poinformowała M. Ł., iż powód nie wyjedzie już więcej w trasę i w jego miejsce ma na stałe wejść Pan W..

Z wiarygodnych zeznań pozwanego M. S. wynika, iż po rozmowie telefonicznej z powodem, zdając sobie sprawę, iż wkrótce dojdzie do rozwiązania z powodem stosunku pracy, w celu zabezpieczenia ciągłości pracy zaczął poszukiwać innego kierowcę, tak ażeby mógł on płynnie przejąć zadania powoda.

Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż do rozwiązania umowy o pracę miało dojść w trakcie spotkania w dniu 20 września 2013 r. po rozmowach i rozliczeniu się pomiędzy stronami, pozwani wcześniej przekazali zadania powoda innemu kierowcy z równoczesnym wyrejestrowaniem powoda z ubezpieczeń społecznych. Jednakże z uwagi na fakt, iż tego dnia powód nie przyszedł na spotkanie, nie doszło do rozmów i do wzajemnego rozliczenia pomiędzy stronami, tym samym nie został spehniiony warunek uzależniający zgodę pozwanych na rozwiązanie stosunku pracy

za porozumieniem stron, logicznie rozumując pozwani musieli dokonać ponownego zarejestrowania powoda do ubezpieczeń, albowiem pozostał on nadal ich pracownikiem.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, odwołał się przede wszystkim do dowodów nie kwestionowanych przez strony i nie budzących żadnych wątpliwości w szczególności akt osobowych powoda, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Oceny zeznań świadków oraz stron postępowania, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu, zeznania świadków oraz pozwanego M. S., należało uznać za wiarygodne, gdyż w zakresie okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego cechowała je spójność i konsekwencja.

Również zeznania powoda W. P., w ocenie Sądu, należało uznać za wiarygodne, choć nie w całości. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż powód w trakcie swoich zeznań jednoznacznie potwierdził, iż w trakcie rozmowy telefonicznej w dniu 6 września 2013 r. wyraził wolę rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Tym samym, twierdzenia podnoszone przez niego w toku postępowania, jakoby złożył on ustnie pozwanym oświadczenie woli o wypowiedzeniu stosunku pracy za wypowiedzeniem wynikały nie z rzeczywistego stanu faktycznego lecz z przyjętej przez powoda linii procesowej.

Biorąc pod uwagę przeprowadzone rozważania, Sąd w punkcie I sentencji wyroku oddalił powództwo o ustalenie, iż stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę przez powoda na podstawie art. 33 k.p. za dwutygodniowym wypowiedzeniem, które miało miejsce w dniu 6 września 2013 r. ze skutkiem na dzień 20 września 2013 r. jako bezzasadne.

W punkcie II sentencji wyroku, Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa o odszkodowanie w zw. z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołałości czynności procesowych. W razie skutecznego cofnięcia pozwu udzielenie ochrony prawnej – wydanie wyroku staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne, w związku z czym Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Zgodnie z przepisem art. 203 § 4 k.p.c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, iż cofnięcie pozwu przez powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika było dopuszczalne, gdyż nie naruszało prawa, zasad współżycia społecznego, ani nie zmierzało do obejścia prawa, a przede wszystkim nie naruszało słusznego interesu powoda jako pracownika (art. 203 § 4 i 469 k.p.c.).

Stosownie do przepisów art. 355 § 1 i 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi

kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez pozwanych były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ich reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły 60,00 zł.

W pkt IV sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie ma podstaw do obciążenia nieuiszczonymi kosztami sądowymi strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie pozwanych - zaś powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.